

Tại Sao Mình Không Rời Được Quá Khứ

Không ai ôm cái gối mới / mà ngủ ngon một giấc dài...để thấy con bướm bay bay / về một cõi Tiên mơ ước...

Khái Hưng viết cuốn tiểu thuyết / nhan đề Hồn Bướm Mơ Tiên / triết lý là cái Phải Quên / để sống một đời Hạnh Phúc!

Không có một giọt nước mắt / nào trong Hồn Bướm Mơ Tiên...Cũng không có một chữ Em / nào cho mối tình thật đẹp...

Tương lai: hai cánh cửa khép! Hiện tại là cuộc chia tay. Quá khứ là những đám mây...bay bay về đâu không biết!

Tôi rời bỏ đất nước Việt...tôi thành một người Việt Nam...và tôi đã đi lang thang...trên một lộ trình Chạy Trốn!

Tôi thật tình là không muốn...con của Lạc Long Quân! Tôi nhớ Má tôi cầm khăn / Má lau hai dòng nước mắt...

Rời Má vào nhà lậy Phật / Má khẩn gì, tôi không nghe...Tôi hứa với Má "Con Về"...ba năm sau Má tôi chết...

Ba mươi năm, tôi biền biệt! Tôi đang nhắc Má tôi!

*

Lưu Trọng Lư có bài thơ nói về thuở thiếu thời

Khi Mẹ còn sống, Lưu Trọng Lư mới lên mười...

"Mỗi lần nắng mới reo ngoài nội

Áo đỏ, Người đem trước giậu phơi!"

Hôm nay em mặc áo đỏ / em sắm áo đỏ hôm qua / em đứng trước hiên nhà / hoa vàng vì em đang nở...

Em ơi anh tắt thở! Quá khứ anh là Em! Anh sẽ ngủ ngàn đêm / bay theo con chim xanh rừng rú...

Ôi con chim kêu, ôi con vượn hú! Buồn lắm chứ, những ai đi xa...

Trần Văn Lệ